

Анђелко Заблаћански
МЕСЕЧЕВЕ ОЧИ

Првонаграђена збирка на
Шестим дринским књижевним сусрећима,
Зворник, 2022.

Анђелко Заблаћански

МЕСЕЧЕВЕ ОЧИ

Песме

АСоглас, Зворник

УПС, Глушци

2022

Слика на насловној страни

Српским песницима

У њиховој души и они у мојој онда и данас

СТИДЉИВ ШАПАТ ТВОЈ¹

Војиславу Илићу

Испод леве дојке дубоко, дубоко
Уцвале су руже бела и црвена.
Бела за све слутње што их чува око,
Црвена сред била безречјем скривена.

И обе су руже мирисале исто:
Као кад су цвале јабуке у Рају.
Испод петог ребра невино и чисто,
У кишном октобру и сунчаном мају.

Све његове речи за њу беху тајна.
За њене уздахе само ноћ је знала,
Обома мисао иста зрака сјајна.
Све амбисе ума савест закључала.

И све је тишина што руке дотичу,
Док страшне им буре утроби пркосе.
Свако од њих слути оног другог причу:
Ципеле скитаљке — мирне ноге босе.

12. октобар 2020.

---

¹ Стих из песме Војислава Илића *Вече је одавно прошло*

ТРАЖИМ

Десанки Максимовић

Не остављај ме саму
сред немузикалне светине,
могу ме повести путевима без вида
у најгушћу таму,
не остављај ме ту где за стих се не гине:
међу песницима без стида.

Не остављај ме без тајне:
у песни, у стрепњи, у било чему;
с њом знам само како шапућу траве,
како су нечије очи сјајне,
или како реч убија тугу голему
негде између сна и јаве.

Не остављај ми тишину,
јер о њу ћу се саплести на свом прагу,
у себи тражећи очи свих предака
и оправдање за ову празнину:
у којој не чујем песама слику драгу,
већ звона нејака.

Не тражи ми обећање
да умем и могу вечно да трајем за те,
још нико није и нећу ни ја,
али веруј ми, од тебе зависи моје постојање,
мој лик ће с тобом бројати сате,
у твој сјају он ће да сија.

Али кад на самом крају
за себе и друге потражим помиловање,
реци — то није слабост него велика снага,
свих који траже и оних који га дају,
јер спас је покајање —
с вером да дух нам је испод кућног прага.

9. јануар 2021.

ОДЈЕЦИ

Владиславу Пејковићу Дису

Потроших године без иједног дана
Који би умео светом да ме води,
Да не питам где је ни шта је нирвана,
Ни зашто се злоба пре доброте згоди.

Невешт да досањам неке туђе снове,
Нити да прећутим пијанство сопствено,
Свесно ћу носити временске окове –
У недрима клупко змија уплетено.

И проклећу ноћи тихе у свитање
Што се не раздане ни у ведре јутра,
И кад Он постави последње питање:
– Ти дани без стида имају ли сутра?

Не умем побећи из слутње једине
Што умом се игра кô таласом море,
Да с Песником у сну Човек негде мине,
Кад с речи се скину последње одоре.

И тад заборавим све што ме болело,
Иза дуге склоним ноћ и црни дан
И што ме безгласно крвљу мојом клело:
Да не сазнам никад где изгубих сан.

26. јун 2019

НЕПОВРАТНИ ТРЕНУТАК

Бранку Миљковићу

Изгубих младост у блату живота,
крви вреле лудостима веран
у тишини. Сам, украј туђег плота,
умирао и гладан и жедан

речи које звоне с лиром у дну мене.
Ноћивао с мислима неразумним
свима сем мастилу и ватри из зене,
црној души и људима умним.

А ноћ ме вуче конопцима смрти,
под ногама тло се као чигра врти.
Одлазим. У своје времену туђин

неухватне орфејевске музике.
Одлазим без урамљене ми слике,
патуљцима нико, а већ сасвим цин.

30. јун 2019.

ИЗМЕЂУ ДВА БОЖАНСТВА

Јовану Дучићу

Како да препознам шта је искупљење
И како пред Творца у немоћи стати,
У додиру жене шта је искушење,
А шта љубав чиста кô кад воли мати.

Знам, жене су увек у нечему личне.
Ни мајка ни кћери никад нису исте.
Да воле и мрзе некад исто вичне –
Ил' ђавоље сестре, ил' пред Богом чисте.

Не умем да ћутим пред тајном лепоте,
Ни да се одрекнем земаљскога раја,
А стрепим пред Тобом због своје грехоте
И ридам пред сваком извесношћу краја.

Веран своме билу, изазову страсти
Покорно се молим Теби Створитељу:
Подај свакој жени љубави и части,
А мушкоме роду навек с једном жељу.

3. јул 2019.

КАМЕНИ САН

Сшевону Раичковићу

То камен у трави хладан спава,
Ил' моју лобању гризу црви,
По зиду гмиже сен заборава,
У мени тражи модрину крви.

На прозору наш лик од искона,
Планина на којој спознасмо љубав;
Бол, јер сад је под гробном плочом она
А ја сâм — ни тамо ни овде сав.

Крикне ноћна птица мојом јавом,
С криком мисли црне пуном главом,
На мртвој стражи бол у мом дому.

О, само бих да осетим њен мир
И удахнем угасли јој свемир,
Пре неголи свет падне у кому.

8. јул 2019.

ШТА ОСТАДЕ

Алекси Шанџићу

У врбаку стидљиво бих чекô
Да њу мајска месечина зари.
Кô да гледам — и сад стоји неко
Тамо где су сломљени ластари.

На судбу нам бацили камење,
Не знадосмо какво зло нас чека.
Голгота је седо ми прамење,
Без снаге је и планинска река.

Класје жита само сузе шкропе,
Сви путељци без иједне стопе,
На узглављу свели јорговани

Не миришу већ на њу сећају,
Летње ноћи у сребра одсјају —
Шедрвани и минули дани.

23. јун 2020.

НИКО МЕ НЕМА

Милошу Црњанском

Чуј, плаче месец црвен и пун,
У човеку нигде Човека трун.

Сви се спотичу о речи сопствене.
Прошлости нема,
А у њој све будуће дрема —
И сваки долазећи час,
Већ је иза нас:
У обличју тамне и хладне сене.

Стихови су обичне, покисле раге,
А ја самотњак на листу папира
Усред својих немира.

Горд и пун недрине
У срцу без гриже миша,
Метафора без сомота и плиша,
С много речене тишине
У праху суштине.

Чуј, плаче месец пун, црвен сав,
У ноћи тихој —
Све док је не подере ћука јав.

14. април 2020.

РЕЧИ

Васку Поџи

Нека реч не разбије мук
испод храстове коре
диваном црви с мравима

нека се умире дамари
игра не може да почне
јер краљ је на издисају

ноћ ће под руже да склони
певање умрлих птица
пре јутрења у празнини

а кад се сасвим раздани
знаћу свакој песми име
стихованој из најцрње таме

9. јул 2019.

НИСАМ СТЕНА

Ђури Јакшићу

Био бих стена ал' сам тужно слаб,
Ни гранични кам не знам где стоји;
Пред својима горд ја туђински раб
Не знам рећи ко су преци моји.

Неко се дрзне, черечи ми мајку,
Топови ћуте кô ноћ иза кише,
Свирам бенцо, не нашу свирајку,
И по кући воњ ми чељад удише.

Чим намигну клекнем пред Европом.
Молим ту маћеху кô свако пасторче,
Душу узму својим пуним џепом
Да на дедовину чизмом ми кроче.

11. јула 2019.

ИСПОД ЈАСИКЕ

Милану Ракићу

Уцвале речи усред бистрика у мутној бари,
Локвањи бели и жути, лотоси сном опијени;
У мени црна орхидеја кô злодух тихо стари,
А сва ми лепота врисне поносно у једној жени.

Искрено сам лагао другу кипућим страстима
У тмасти тишине с почетка и речи на крају,
Желећи да бар једна ме помене у молитвама,
Кад страсти и понос ширину душе упознају.

Тад запеваћу криком светици с камене плоче,
Вапаје да чују преци и сви потоњи моји
И Ти, коме пречесто окренусмо леђа, Оче.
О, колико боле мог рода вековни неспокоји.

И кад јасика у мом погледу тихо затрепери:
Знаћу, све што у дамарима беше, минуло је
И песме остаће само којима се љубав мери,
Док сред тишине у свему још куца срце моје.

30. јун 2020

БЕЗ ДОКАЗА

Ивану В. Лалићу

Докажи да те нема сакривеног у мени,
Да све су ми паслике тек пука илузија
И свако цвеће само увели невени,
А једино у мом врту клупко змија.

Не пиши писмо кад смрт међу чељад зађе,
Мој живот окрзне дајући јасне знаке:
Да нечисти Богу на истину шаље најмлађе,
Докажи, песму твори бол, не украсне траке.

Зажги лампу погледом, њоме мрак утули,
Крикни реско да би те и они сасвим чули,
И напиши писмо у инат свакој злочести.

Дај моћ да певам о јонској части и чести,
Да устихујем опело над површином воде,
Докажи да смо исти — умрли и живи роде.

14. април 2020.

БРАЋА

Пеџру Пеџровићу Њејошу

О, залудни моји Црногорци:
Зар не знате ко је какве вјере?
С три се прста тврда воћка ломи,
Не са шаком нити пред Алахом
Ко што чине Латини и Турци.
У њих није таквог учитеља,
Ко што у нас бјеше Свети Сава:
Творац српске вјере и поријекла.

О, честити моји Црногорци,
Што палите кандило и свијеће,
Чашу жучи без меда пијете,
Јер се медом издајници 'ране,
А не знаду шта с' у њему мијеша,
Сва кукута и пелин Германа,
Ладолежи Англосаксонаца,
Без липова цвијета с намастира.

О, сва браћо: Срби, Црногорци,
Чувајте ми покров на Ловћену,
Чувајте ми вјеру светосавску,

Не убијте брата издајника,
Већ му гријехе срцем опростите
Кад се врате вјери прадједова.
У кошници кано пчеле вриједне,
Скупите се уз Српства матицу.

18. јануар 2021.

СМЕХ БОЛА

Душану Васиљеву

Како су ми очи сјале
Свешћих недеља моја надахнућа
Испред белих листова
У соби која је мирисала на бол
На младост, на жеље
И опет бол...

Жицом ми везаше снове
И сећања на мајчин испијени лик
Празно детињство
Смрт што од рођења ме прати
Дању и ноћу свуд
Сенка и бол...

Свој род сам бранио
Свестан — ја сам суштина једа
Што се не плаши смрти
Јер у мени дубоко почива *радосћ смеха*
И *їеваћу їосле раїа* јако
Тугу и бол...

У колибама смр̄ӣи чекаћу
Дан кад се пролеће с пролећем сретне
Да све коначно мине
Кад зумбул плави потпуно свене
Тек што је процветао
А с њим и бол, и бол...

27. јануар 2022.

ИЗГУБЉЕНА МЛАДОСТ

Милушину Бојићу

На знојна ми недра ветар с горе пири,
Мислим крв ће врела убити хладноћу;
Милујући жице тек стасалој лири
Умрећу загледан у људску самоћу.

Сакупићу речи просуте хартијом:
У стих уденути помен херојима,
И крв своју врелу даћу часу тијом —
Оном кад се душа с кантара узима.

У бунилу, ропцу — видећу све слике:
Љубљене ми жене, свога родног краја,
На морској пучини сабласне прилике;
Сопствено рођење негдашњега маја.

Митровдански растанак кога више боли:
Изгубљену младост, српску поезију?
На длану трагови Јонског мора соли
И тишина коју мртва тела крију.

8. новембар 2019

ЕПИТАФ

Лази Косџићу

о, ви господине луди, неописиви
шта ваше речи траже у њеној коси
одавно сте мртви, а веома живи
и коме инат у вама дуго пркоси

о, ви љубавниче луди, неухватљиви
како ваш живот је увек иза смрти
како сте тако прави и кад сте криви
зашто у њеном билу ваш ум се врти

о, ви песниче луди, недодирљиви
зашто на њеним ружама цвета ваша јесен
и кад пролећем јој се вуку облаци сиви
како да поверује у ваш лик занесен

2. новембар 2020.

Дотицање суштине

АКО СЕ УСУДИМ НИКАД ВИШЕ НЕЋУ БИТИ ИСТИ

НА РАЗЛИВУ ЖИВОТА

Срч мог постојања уденут у Твоју хладноћу
Венчану са свим сутонима позних јесени,
Почетак је неповратног пута у глуву самоћу,
Кад све се туге скупе само у једној сени.

И бива тако дан у очима све тмурнији, краћи,
Свака мисао о Теби срцу је све нејаснија,
У вртлогу збиље и снова већ се не умем снаћи
Док ме живим још чини Твог бивства чаролија.

Пружам ли руке к Небу или даљини што се губи
На разливу токова светлости и измаглице,
Не знам — осећам неко ми ум својом тупошћу руби,
Да пред истином не могу познати Твоје лице.

На крају у страху дрхтим с мишљу о непостојању:
Твог дела у мени и свему што беше и биће —
И где су границе гордости и смерном покајању,
Кад све се у души сломи с криком у комадиће.

24. октобар 2021.

КУЋА МРАКА

Будиш се
над сводом тишине
заборављеног сна
сам
у кући мрака
прогнан из сваке
суштине
усахли бунар без дна
у животу потрошеном још
пре уранка

Мириса тамњана
и босиока
не сећаш се више
ни печеног хлеба на нечијем
длану
које као да проси
милост пшенице из мајчиног ока
окупан
топлином летње кише
у кораку дечијем
што свему знаде
да пркоси

А сад се
стидиш рођеног брата
његових
огрубелих шака
док свуда украј твог пута
цветају кукурек,
лијандер
и кукута
и нико не отвара
врата
док сам си у кући мрака

29. септембар 2021.

МОЛИТВА БОГОРОДИЦИ

Пресвета Дјево Маријо,
праведници чују твој крик
у осмеху и смерности затурен кад си
родила Спасиоца.

И док се глас
Небесима дизао уз витлејемски свети ђувик,
као свакој мајци, и Теби предобра,
пала је суза радосница,
да ми данас славимо рождество Твог сина
загледани у Божији лик.

Слутила си,
безгрешним зачећем,
твој плод мора спасити свет,
спасити човека од човека,
у њему скрите звери,
и да ће једном векови у нама
утулити светлоплет,
вратити нас својим прапочецима
у невери.
И сад, кад човек човека
душом не препознаје,

већ га као слину,
пљуне у прашину поред лошег пута
и за своја недела нико се не покаје,
Мајко, за нас
упути молитву свом Сину:
да нас Светлошћу обасја,
јер свет ће овај у себи да залута.

14. октобра 2020.

(на *Покров Пресвјете Бојородице*)

ТИХОВАЊЕ ИЗ ОСАМЕ

Горостас зимска ноћ
блиста белином испод таме
и сваки смотуљак сна
ушушка муклином на недрима
све док не крикне сова
и разбије лепоте моћ
тиховања из осаме
утрнулих душа уздаси са дна
што се у ненадану маглу ураме
међу сабластима и људима
блиских сред бездна
као у азбуци суседна слова

Патуљак, зимски дан
згасне пре зоре, пре јутра
сам у себи
у главама умних и несхваћених људи
док се утробом множе
гној, трулеж и црви
као да никад нико не би
загледао се у било чији сан
као да не постоји сутра
сем у заблуди
кад исти и слични се гложе
и једни друге без суда осуде

22. фебруар 2021.

ПРЕЦИ И ПОТОМЦИ

Дубоко у мени заћутали су преци.
(њихови животи и смрти тихо увиру),
сви они које вери учише жреци
и они који с крстом живеше у миру.

Уз Дажбога им лоза први пут олиста,
са сваким столећем рађала је више,
да сва плодна, сва родна дочека и Христа
и опет зри после шестнедељне кише.

А онда, дођоше нова времена, људи:
они што откидаше најбоље ластаре.
човек Човеку поче престрого да суди;
сваки бол мог рода прећуте и занемаре.

Лоза нам бива краћа, грожђе киселије,
гроздовље не верује да их корен храни.
Све прошлости заћуташе кô да их није,
а у мојим грудима на левој су страни.

Од предугог ћутања моја била звоне,
иза мене остаће прах, пепео, дим.
угасићу светлост, гледати сутоне,
последњим погледом пределима свим.

12. март 2021.

ПРАВО НА...

Јесу ли дали све твоје
што рођењем ти
припада
стопу земље, комад
неба и сунца пуне
погледе
као кад после летње
кише дуга на реку пада
као кад месец ведрих
ноћи проспе зраке
бледе

Јесу ли ти рекли да
свитање не уме
да стари
једина младост што се
свом почетку увек
враћа
као склад узвишене
промисли и обичних
ствари
као завада и љубав
с којима живе сва браћа

Јесу ли ти открили све
тајне уснулог облутка
неуке претпоставке
суштине у нечему
малом
као кад у једну наду
сваки се промашај утка
као да сви пути су у
једном кораку
засталом

Јесу ли ти показали све
слике људског
постојања
кржаве трагове
звериња с худим ликом
човека
као кад пијан
девичанство силујеш без кајања
као почетак и свршетак
сваког минулог века

19. април 2021.

СРБИЈО, МАЈКО

Србијо, мајко незалечених
вековних рана
опет те исто черече
туђини ђавољег соја
и твоја деца
с издајничких грана
највећи грешници прљаве образе
бришу од скута твоја
док људи без морала част ти газе
несрећна радости моја

Србијо, дојиљо свачије нејачи
покрадена историјо
с гробова младих мученика
и комаданих ти њива
храбрости
чак и кад те бију јачи
но, поред толико освајача и издајника
оних за које
и недужна си крива
родна грудо моја, још си жива

Србијо, зоро на западу
незашло сунце свих источних тама
ватро најхладнијих зима
не дај да ти убију последњу наду
чак и кад те сви напусте
кад останеш сама
испод свих кукоља жита има
за утрине ти пусте.

18. фебруар 2022.

СВОЈ

распусти мисли
кô крдо дивљих коња
руке уплети
у коло горских вила
душу ослободи страха који воња
на трулеж
живота поткресаних крила
кô и сви уклети

скрени са стазе коју
туђом надом
и туђим ногама
табанаш
разбиј крчаге наточене
тужним водама
покажи
све друкчије, све и сâм знаш
закопчан до грла јадом

узми цвеће или трње
кад је туђе исто болеће
раскошне одоре или прње
од светлости

оно најцрње што је
само нек буде твоје
једино твоје
узми своје нек је и најлуђе

разуздај сан и јаву —
немиром осети
како је најлакше у себи
наћи мир
кад у твојој власти су и смерност
и најлуђи хир

14. септембар 2021.

ВИСОКОЛЕТАЧИ

Шта ти вреди
да дохватиш небеса
ако не стојиш
на земљи чврсто с обе ноге

шта вреди
да у наручје узмеш
сва чудеса
кад су на нејака ти плећа обукли
смешне тешке тоге

а ти —
уздигнутог чела
још си несвестан свог удеса

луташ и посрћеш
кроз ходнике душе сопствене
све тражећи
оног другог себе

тражиш ехо крви
(али не из своје крхке вене)
знаш — ниси први

што пред туђом ватром зебе
све док те не смрви

јер ти —
уздигнутог чела
ниси свестан пада с врха стене

25. август 2022

ВРЕМЕ КОСИДБЕ

Косачу,
зашто мој врт ниси покосио?
Зашто моју ливаду,
моја поља горког маслачка
увек заборавиш?

Зашто остављаш
цвеће које је одавно свело
и више не мирише?
Замахни косом
не чувај трновито жбуње
ни змије у мојим очима.

Сазрело је све
на мојој утрини и све прошло,
не штеди ни коров
ни оне најплеменитије траве.

Време је косидбе —
спреман сам.

8. август 2022.

У ДУШИ СКРИВЕНЕ СЛИКЕ

Не певај птицо песму коју славуј једино зна
Кад багрем сав бео замирише у ведрој ноћи
Пусти да слушам тишину овог у мени бездна
Опчињен музиком њеном у сопства немоћи

Не певај птицо — од твог пева увенуће траве
Оне исте у чијој роси купао сам видике
Чезнући да оком загрлим небесне зоре плаве
Опчињен тоновима у души сакривене слике

Не певај птицо — глув сам за твоје мучне звуке
Јер могу ме дирнути само чемер и бол истине
Твој пој пун је безвучја и изван моје муке
А мене опчини песма кад је сва од суштине

26. јун 2022.

ПРИВИД

Тек слутим да си сан свих сновиђења
Недодирна свему сем песничком перу
Ко зна чији усуд пре сваког рођења
Загледана у се кô најчвршћу веру.

Ти припадаш неком умрломе сату
Недогледна сваком сем души што јеца
Што крст тежак носи обешен о врату
И реч заглављену испод меког непца.

Не знам зашто сва су привиђења скрита
Нечујна свему сем титрајима срца
Што одговор знаде да се и не пита
И у њему самотно дуго, дуго грца.

12. новембар 2022.

ГЛУВО ДОБА

Ноћ мирна, тиха
Сан од несна тежи
У болу стиха
Немир кô пас режи

Песми су речи
Глуво доба ноћи
Лек што излечи
Поете немоћи

У сопства мраку
Душа ум надвлада
Умрлом зраку
Јад тежак кô клада

(2018)

НЕШТО ЛИЧНО

Поезија
шта то беше
шкработине по папиру
или душе тешко бреме
или омча око врата
само слутња
или ћутња

Поезијо
што те теше
да још мир си у немиру
изван страха или треме
на крову од блата
стојиш дуго
моја туго

Поезијо
они греше
или сâм сам у свемиру
кога не дотакну време
већ нит од злата
твоје суштине
не новине

(2019)

ГОСПОД ЈЕ ТВОЈА СНАГА

Опрости овом дану који притиска груди
И на плећа, кô на престо, тиранин ти сео.
То ђаво гудалом кроз седе власи гуди,
Опијен најмањим тренем кад си невесео.

Другима и себи ту недореченост силе
Опрости мишљу: Господ је твоја снага.
Душу чувај да тренутне среће јој не омиле,
Јер само љубави пуна она је искрено блага.

Опрости тамној ноћи, утваре фењер јој гасе,
Јер само мрак у погледима страх посеје лако.
Ал' веруј – само ћеш испод крста наћи пут за се
Да не будеш на местима којима жури свако.

Само тад ћеш јасно знати – постојиш кô човек:
Што уме да воли, пати, плаче или се смеје
И бићеш сасвим на земљи док траје твој век.
Кад те загрли сунце или снег по теби веје.

3. децембар 2022.

Сусрети

КОРАЦИ СТАЗАМА СНА И ЈАВЕ

СЕТВА

Кад киша росуља
падне на дуго неорану њиву
из сваке пукотине ће нићи
луда травка
и корену једино трнокоп ће
дирнути суштину
ако га влажна земља прими
у своју сушом угажену бразду

Разбијеном ледином
кад се проспе семе
чврстином жуљевитих дланова
младог орача
у дубину и топлину црнице
располућене
проклијаће жито
њивом дуго неораном

26. новембар 2020.

ВЕЛИКИ СУСПРЕТ

Тај дан где је
у којој сфери живота и галаксије
кад ћу видети очи вране
и у њима жељу луду
— узми ме целу и до краја —
тај дан где је — осим у мислима

тај дан где је
затурен у давнини и будућности
кад осетићу мирис
топле кише у летњој прашини
уцвалих нарциса у теби
и зимских ружа дубоко у мени
тај дан где је — осим у пролазности

тај дан где је
дан великог сусрета дланова
у распричаној тишини
дотицања бола с болом у уздаху
напуклих усана
и капима росе на врху језика
тај дан где је — осим у корацима

16. јануар 2019.

ЗАКАСНЕЛО ПРОЛЕЋЕ

Сунце
затурено иза видика
далеко од срца
на трновитом путу
у згуснутој тмини
чекања светлости.

Капи
у крошњама бехара
плачу птичија гнезда
у мирису пролећне кише.

Човек
са штапом у руци
расипа празне мисли
у обичној нади
сунце после олује.

19. април 2021.

АКО

Ако некад — трен неки
очи ми обоји тугом
неважно
да ли у пролеће
или с јесени
возови ће ме однети
неком закоровљеном пругом
без страха због нестајања
светлости у васељени

Ако ме било чији корак
ка мени или од мене
растужи
до недохвата — сем уздаха —
ничега више
да ли блатњавим друмом може
било где да се крене
без страха од нестајања
песме
која се не запише

Ако ме реч без јеке
ипак удари посред чела

разбивши
све илузије о разлици туге
и дивота
одласка или остајања —
издаје сопствених начела
без страха од нестајања
последњег
белих вукова окота

али ако ми све прећуте
пре зоре
пре рођења
шта ће да ме растужи
шта развесели
чији сам род — чији плен
изгубићу се
чврсто грлећи сновиђења
без страха од нестајања
као што у сенци јасена нестане
млади клен

7. децембар 2021.

ЖИВОТНИ ПУТ

Чије то сене мојим сном промичу
Чија ми рука зној са чела брише
Чијих речи нема док се усне мичу
Чије у мом оку лију хладне кише

Чији су дамари што ми срцем туку
Чије мисли трче мојим вијугама
Чија глава спава на моме јастуку
Чији су возови на мојим пругама

Моје су то сенке — не знам чији снови
Међу длановима чело ко зна чије
На мојим речима туђински окови
Сви пљускови моји а очи ничије

Моја била бију код људи без срца
У мојим мислима самује тишина
У мојој се глави јед туђи копрца
Моји су возови на прузи без шина

26. јануар 2022.

ПОМИСЛИШ

Помислиш, то ноћ у једним очима
И сјај звезда на врху трепавица
Твоја су свитања у којима
Најлепше спаваш усред несаница
А оно прекор, празнина што те обузима

Помислиш, то Бог ти уздарје шаље
За све минуле патње, свако посртање
Пут ка светлости и још даље
Док душу не узме сасвим блажено стање
А оно немир, живот враћен у бивше траље.

17. јануар 2022.

НОСТАЛГИЈА

Кад сећањем ти се забеле јагањци,
Док из очију ти тама не избија;
И сред уздаха ти се упале свици,
А опет ти у очима ништа не засија,
Схватиш, пред животом смо пуки наивци
Гладни давнине крај пуних синија.

Сва пролећна јутра, летње ноћи вреле,
Мирис јоргована и сан босиока,
Нестали су с песмама што се нису среле;
Потрошене године рана су дубока
Без обзира беху ли тужне ил' веселе,
Невине кô дете ил' пуне порока.

Душом кад се проспу уцвале ливаде
И на свакој латици бисер прве росе,
А у теби ћуте свеле беле раде —
Што некад су знале мразу да пркосе.
Осетиш тескобу — нигде брезе младе,
Нити давног миља — чиле ноге босе.

Међу длановима мисли оседеле
Које исто боле јуче, данас, сутра.
Све границе ума што душу поделе:
На будне сутоне и уснула јутра,
И питамо себе шта то очи желе
Загледане у све једино изнутра.

23. март 2022.

(Првонаграђена песма на књижевном
конкурсу *Слајови Вучјанке*, Вучје, 2022)

НАШИ ДАНИ

Достіојансїва йоделише идиоїи
Дис

Отишле су илузије с топотом дивљих коња
У тренутку кад немасмо никаквих страхова,
Кад у нама све разбистри та суза потоња:
Што донесе зраке сунца с планинских врхова.

Зраке сунца које мисли огреју нам лако
Да се више не питамо на чему стојимо,
Већ видимо тек пут један — ког не види свако,
Убеђени — своју судбу само ми кројимо.

Ал' с опсеном ишчезли су наши светли дани!
Они дани кад се памет ни за шта не пита,
Кад нам привид превртљиви ништа не забрани
И душе сетно нам срећне остави без штита.

Небеса нас приземљише на обрану росу,
Тад све жбуње и све трње на пут нам се просу.

11. март 2022.

ПРЕЋУТАНО

Велику снагу
губе речи
кад их прогута тишина у трену
кад су неком могле бити
мелем на рану живу
тад утихле тужно звоне
све док сузе не крену
и разоре ум и душу
па оживе илузију за све
увек криву

Или снага им је двоструко већа
баш кад се разбију о зубе
да не такну бубне опне
па тиме срце
од пошаста чувају црне
јер на врху језика снови се
сневају или губе
кад речи умру у зачетку
страх с њима утрне

9. јануар 2022.

КАД МЕСЕЦ ПАДНЕ

У мирној луци,
на мирној води, усидрена лађа дрема.
Тек ветрић пирне
да у крошњи тополе
замирише дан.

Ни гласа,
ни слутње да у том часу
негде неког нема,
а морао би бити
да слуша тишину кад река тоне у сан.

Кад месец падне
са сувих грана
и сјајем заискри мртвом водом,
река као да пребледи,
као да узводно потече сећању
које ће проћи.

Врбе заплачу и гране чешљају
непостојањем,
привидном слободом,
и обала је пуста,
без стопа у песку,
а на лађу би морао неко доћи.

6. септембар 2022.

ХИЉАДУ ПРВА НОЋ

Погледај кроз прозор месечеве очи
Као Шехерезада причају ти причу
(Скоро сваке ноћи)
И свака има свој крај
Док почетак се само слуги
Зато — ослушни бескрај
Бескрај нетакнути
Док на месечевом путу твој поглед ме мами
Поглед који жели, а који се стиди
Да једном усред тишине
Док око нас све ври бићемо сами
И да оно неречено остаће у тами
Мада јасно, јасно се види
У нашим очима, погледима у нигдине

24. јун 2022.

ЈУТРО И СУТОН

Кад се случајно сретну
јутро и сутон
твој поглед младог месеца
и мој од тмина сазрео
смам ли
жени у дамарима
цветању груди међу прстима
открити тајну спајања усана
с вековима

смам ли
песнику показати човека
који га твори
жени изворе надахнућа
а песми
истину ишчупану из лажи
кад се случајно сретну
јутро и сутон
твој поглед сав од плавети зоре
и мој крвав од несанице

17. јун 2022.

ПОЧЕТАК ЛЕТА

Најкраћа ноћ троши своје
минуте, сате
и месец тек неког
с дивљењем гледа
зна, само једне очи могу да
ми врате
исти давни сјај у живот
пун нереди

21. јун 2022.

ЈУНСКИ СОНЕТ

Ноћ јунска, липоцветна и врела;
У оку уденута месечева сена:
Што доноси обресе твог тела
И упорну ћутњу да си жена.

Голим чланцима береш капи росе,
Све си ближа мом муклом немиру.
Ноћне те птице у лепету крила носе
И биваш бујица реци на увиру.

Биваш буктиња у којој ноћ гори
У мојим очима, на длановима мојим,
Док наше ћутње су вишњи разговори,

Не знам сан сам — или постојим
На површини увируће реке, заиста,
Кад месец стидљиво по нама заблиста.

22. јун 2022.

Поезија с ликом жене

ДОК КЛЕЧИМ ПРЕД ТВОЈИМ ЂУТАЊЕМ

У МИМОХОДУ

Кад се у мимоходу живота и глувих снова
Сретну твој лик и моја сенка сва од белила,
Лето ће неизоставно пасти с трошног крова:
Наших судбина у које се тишина склонила.

Сви почеци су исти кô с пролећа кад уцвате
Нарциси жути и зумбули плави миришљави,
Док у један минут ставимо све живљене сате
И у себе сакријемо пред срцем ум кржљави.

Држаћу те за руке — чак и кад те попор вуче.
На дну живота смехом правићемо степенице;
Уз тебе да заборавим сваки тренутак од јуче,
Само да ми сва буђења нова виде твоје лице.

24. јула 2022.

ОНА

Она је збир свих мојих сећања
Романтичних, пијаних и блудних
Умножених количином туге
И безумља

Она је свака тачка у кружници
Живота једног сањара

Она је немир у миру
И мир у свим немирима мојим

Она је део мене
Откинут
Кад ме је први пут свет упознао
А враћена ми
Кад сам први пут пронашао себе у свету
И свет у њој

23. март 2021.

У ТВОМ ОКУ

У твом оку за ме блиста
Жар љубави
И с њом душа чиста,
А над свиме сан будан на јави.

У твом оку живота сва тајна.
У теби истина
Сва раскошна и сва бајна,
На усни капи неиспијеног вина.

У твом оку ћуте речи
Све речене,
Као мелем који лечи,
Мада ретко саслушане, попијене.

19. новембар 2020.

ПОСЛЕДЊИ ТРАГ

Уморне ми усне
И чело узорано годинама:
Пошкропи својом росом,
Помилуј дахом јутра
И мирисом пути,
С врхова најслађих дуња
У топлим недрима.

Зароби ме мислима.
Уклони последњи траг слободе
Свим мојим лутањима.
Вежи ме погледом водњикавим
Сузом страсти што носиш
Скривену од људи у себи.

Заставу победника пободи
У моје срце,
Од туге и жуди ткано.
Салиј страхове оловом ужареним,
Док клечим пред твојим ћутањем,
Изреченим празнином:
У давним ноћима мојих лудости.

27. јануар 2021.

КАД НИСИ СА МНОМ

У овом часу не умем да слутим разлику
тренутка у трептају црних очију
и вечности поезије у теби.

Не умем да препознам јачину
бола урезаног даљином
и блаженства
ушушканог у твом осмеху
и нашим линијама живота.

Не умем да ћутим
без тебе у раму свега што имам
као кад гледамо сенке Црњанског и Диса
у соби у којој немамо ништа
сем нас

Не умем или ме је стид —
песми и теби да кажем истину
с колико празнине се борим
кад си далеко од мене
и колика је ширина мог погледа
колика дубина мог удаха
кад си уз мене.

17. јул 2021.

МИНУТИ ТИШИНЕ

Шта живот има с тим
ако у погледима још има жара
мада, ћутњом беремо
цветове лијандера
за нас
и сваки минут тишине
даљину гребе, пара
а знамо
да у нашим гордостима
умро је тетреба глас

Шта живот има с тим
ако после тренутака немих
реч нас трује
уместо да лечи
и сваком од нас је више
до сопствене сујете стало
него до две обичне
а небесима блиске речи
чак и кад знамо да је
свега земног још тако, тако мало

Шта живот има с тим
ако ноћ никад не сване
пре неголи се
две душе додирну кроз нигдину
жигосане истом самоћом
кô две голе јаворове гране
чекајући да неко
други покаже им живота суштину

Шта живот има с тим
ако су живот они сами
и свака им грешка мислима вајана
а они у најсветлијем дану
одани тами
а моћ праштања најдубља
тугом чувана тајна.

На Божић, 7. јануара 2022.

ОНОМ КО УМЕ

дај ми то срце голо
и мирис хлеба на грудима
све што се животу може
и сме дати
оно што невидно је свим људима
већ оном ко уме да пати
чак и кад се све коцкице сложе

узми свако зрно жита
сазрело у мојим уморним очима
и замршеним линијама
на длану
узми, јер шта ту има да се пита
кад обоје знамо
постојимо све док умемо да се дамо

19. март 2022.

У СНУ НИЈЕ

Она је сва од очију
без усана
груди
и струка
у њеном ћутању се крију
илузије љубави и сна
све женске ћуди
и стихом просута мука

Она је сва од стида
горког беса
и прогутаног вриска
плаши се другачијег вида
на свет и небеса
чак и најнежнијег стиска

Она је сва своја
а у мојим дамарима живи
мојим плућима дише
и шета мојом главом
и сва је, сва је моја
кад млад се месец накриви
или кад не жели више
да бес подели са мном

15. август 2022.

ГЛЕДАМ ТЕ

Гледам те сву саздану од стихова и рима
Од метафора у свакој пори твоје коже
И тумачења осмеха среће једино очима
Кад у ћутњи све туге у један грч се сложе

Тад знам с колико чежње твоје зене ме пију
Колико истине између нас скромно стоји
Испунивши празнину додиром наших прстију
Знам, мени си као винограду што су присоји

12. април 2022

С ЊОМ

*Не знам да ли сам сјавао,
али знам да сам сањао.*

Иво Андрић

Где сам провео ноћ, не знам
Јер никад тако пијан нисам био
А нисам пио
Већ видех најлепши храм —
Не, нисам видео ништа
Ни цркве, ни позоришта
Бејах у соби сам...

Сам у мислима њеним
И испод трепавица
Сновима по њој и мени
Разливеним
У загрљају наших несаница
И лудом жељом спојени
А да ли у соби бејах сам
О, то заиста не знам...

9. јун 2022.

ПОЕЗИЈИ У ЛИКУ ЖЕНЕ

Бринем —
за кораке које пружаш
у непознато,
због руку на твојем рамену
којима верујеш
слепо;
бринем, узеше ти
душу они
који друкчије виде злато,
да ћеш без иког остати
у најцрњем
за тебе времену,
сама
на дну свих животних јама.

Бринем —
цео живот си погрешно
сасвим схватила,
изабрала пут
којим ће други без тебе својим
циљевима поћи;
бринем, све тапије
из рана проливеденог мастила

узеће они ласкавог језика,
а тебе
оставити без помоћи:
саму
закључану у своју таму.

Бринем —
јер рушиш за собом све мостове
и све пруге,
а кад ти мед с туђих језика,
нутарњом горчином кане у око,
како ћеш се
вратити мени да би заборавила
све илузије друге,
на твојем срцу
неплодно орање дубоко,
сама
с убодима стотину кама.

26. октобар 2022.

ПРЕД СЛИКОМ

Зрак сунца
што ти косу боји
и безобразно додирује
обрисе твоје женствености
жели у мој вид
кроз зенице дубоко у душу
да ми те уреже
с уснама путеним
што од девојчице чини жену
и осмехом који жену врати
увојцима девојчице
док ми мисли трепере на твој
голом рамену
опијене мирисом воћа
сладострасног
у твојим недрима...

7. јун 2022.

ДОДИРИ ВРЕМЕНОМ

Како да узмем
ту страст
коју си наменила мени
кад сваке
ноћи бежиш мојим уснама
и прстима
изговоривши моје име
нестанеш у магли и пени
оставивши обле чврсте груди
да ми дрхте дамарима

Како да ти љубим
дланове
и милујем гола рамена
кад сваке
ноћи бежиш мојим уснама
и прстима
и све уздахе тајно
преместиш у нека
друга времена
где потпуни смо странци
једно другом
и људима

4. новембар 2022.

(НЕ)ОБИЧНЕ СЛИКЕ

1.

Јуче беше дан врео
од ког се најврелије срце
леди
а жабокречина
на очној мрени
живота
вид ми разбистрила
данас сам тужно јасан
себи и тишини

2.

Помислиш тог дана
најцрње облаке
над твојом од брига тешком
главом
разбили су најлепши сунчеви зраци
и да си у тој светлости видео
срећу
а оно — усред дана те месечина
обасјала лажним сјајем

3.

Ти си једина љубав
с радосним и тужним
улогама
у бескрајној представи
о жени
у најобичнијем
привиђењу радости
и моја заблуда
живота и умирања
у погледима

5. август 2022.

ЉУЉАШКА

Заљуљаш нас лако кô да си богиња
На лудој љуљашци ум нам се расплине
Да лепотом прсне кô презрела диња
Досањаном јавом дотакне висине

Љуљамо се тако од јутра до мрака
И ноћна љуљашка све док не зазори
Немиром се баца од замаха јака
Да пјане нас споји у можданој кори

Кô и свако клатно и љуљашка стане
И тад јасно видим ти си само жена
Упијена у ме све ноћи, све дане
Погледима чедним — вером занесена

И све се умири док очи говоре
Усне се не мичу, клоне дамар сваки
Најлуђи су снови скинули одоре
Без иједне мисли кô перо смо лаки

Ћутањем спознамо сваки спој у нама
Залудност лутања, све покоре пређе
Јасни једно другом ми меким уснама
Заљуљамо свемир изван људске међе

(2017)

ЧИЈА

У твојим очима жудње додир
У коси боја ноћи, мирис зоре
На уснама скривен жене немир
На грудима све слутње се боре

На длановима ти страсти пламте
На струку заспале жеље луде
Осмеси благи да се памте
Уз тебе кад се уздаси буде

А ко ту лепоту сме дотаћи
Погледом, усном, немирним прстима
Твојој страсти своју страст примаћи
Ко твоју душу, тело да има

(2016)

КАД НАСЛУТИШ КРАЈ

1.

Зашто у твом оку нема сјаја више
И у мом се срцу саплићу ти стопе
На ком сна пропланку зоре изгубише
Росу што ми усне радостима шкропе

Куд је одлутало дете из те жене
Јер осмех ти дуго илузије плете
И сва се већ губиш ко у сутон сене
Утонула сасвим у брзаке сете

2.

Ништа у твом гласу не трепери више
Ни суза, ни смех, ни почетак песме
Речи су безличне, хладне попут кише
И слутим што слутња слутњи рећи не сме

(2017)

О ЈАУЦИМА СТРАСТИ

Свестрани књижевник (песник, приповедач, афористичар, преводилац поезије са руског, уредник поетских сајтова и часописа) Анђелко Заблаћански, својом новом, десетом збирком песама, *Месечеве очи*, првонаграђеним рукописом на Шестим дринским књижевним сусретима, изнова радује читалачку публику која годинама прати његов лични уметнички рад, и његово културно прегалаштво, преко чувених сајтова Поезија векова и Поезија суштине. Под геслом *У ЊИХОВОЈ ДУШИ И ОНИ У МОЈОЈ ОНДА И ДАНАС* поново се у првом делу збирке враћа својим поетским узорима — великанима српског песништва XX века.

Циклус Српским песницима, отклон од лирских тема, по којима је препознатљив, уводи нас у свет (и душе!) омиљених му песника, водећи са њима (и са самим собом, у њихово име) поетске разговоре. Његове лирика је „сва у традицији и традиционалности, са очигледном чињеницом да су Забла-

ћанском велики песнички узори наши класици“, примећује и рецензент једне од претходних збирки, Тодор Бјелкић. Шеснаест песама посвећено је нашим великим песницима (Владислав Петковић Дис, Бранко Миљковић, Јован Дучић, Ђура Јакшић, Његош, Милош Црњански, Лаза Костић...), онима, који су одредили његове песничке координате. Међу њима је само једна песникиња — Десанка Максимовић. Изузет-но познавање поезије, и своју поетску префињеност, безрецијем скривена (*Сѣидљив шаїаїѣ ѣвој* — Војиславу Илићу) места на којима уводи читаоца у познате песме, прочитане на нов, његов начин, Анђелко Заблаћански поклања поетским сладокусцима. *Не осѣављај ме ѣу їде за сѣих се не їне* (*Тражим* — Десанки Максимовић) поручује нам лирски субјекат, као свој поетско-животни кредо. *Поѣроших їодине без иједної дана* (*Огјеци* — Владиславу Петковићу Дису) *Свесно ћу носиии временске окове. Кад с речи се скину їоследње одоре* (*Огјеци*). Истичемо и неколико одличних сонета: Бранку Миљковићу, Алекси Шантићу, Стевану Раичковићу, Ивану В. Лалићу, као и песму *Између два божансѣва*, (Јовану Дучићу). У везаном стиху, неједнаког метра (*Нико ме нема* — посвећено Милошу Црњанском), или у слободном стиху (*Речи* — Васку

Попи, *Смех бола* — Душану Васиљеви), свеједно, свеже, распевано, и у духу њихове поетике, преломљено кроз лирску призму Анђелка Заблаћанског. Понегде и сатиричан, у име Ђуре Јакшића, песник поручује: *Чим намиину клекнем ѿред Евројом, молим ѿу маћеху ко свако ѿас-ѿорче (Нисам сѿена).*

СУШТИНА и ПОЕТИКА, две су одреднице између којих се креће вишедеценијски поетски пут (недовољно) награђеног песника Анђелка Заблаћанског, окосница су и ове најновије збирке, *Месечеве очи*. Суштина (поетике!) у самом Песнику, или Поезија суштине — сасвим свеједно, као срећа, живот и лепота — саме по себи. Други циклус, *Дошцање сушћине*, под геслом АКО СЕ УСУДИМ НИКАД ВИШЕ НЕЋУ БИТИ ИСТИ, бави се различитим темама, прецима, љубављу према Домовини, дилемама и унутрашњим свето(ви)м(а) песника. Широка лепеза, превасходно римованог, и понекад слободног стиха. Потка, која се стално провлачи, кроз ткање поезије, је смисао, суштина свега/света, *кад све се у души сломи с криком у комадиће (На разливу живошћа)*. Истичемо песму *Србијо мајко*, која се бави српским усудима и ранама, јер и њега, као многе велике родољубе и песнике, као и Алексу Шантића, *све ране његовог рода боле*.

Чести мотиви Анђелка Заблаћанског су сама поезија, однос песника и света, однос према стваралачком чину, али и бол, тишина, сновиђења, несан, ноћ, када је *јад њежак ко клада (Глуво доба). Пустии да слушам тишину овој у мени бездна вапи поета у песми У души скривене слике.*

Трећи циклус чине *Сусреџи*, под геслом КОРАЦИ СТАЗАМА СНА И ЈАВЕ. Сусрети са женом. Сусрети са самим собом. Сусрети/суочења са животом... Сусрети, када се сретну *јуџро и суџон*, *џвој џоїлед сав од џлавейџи зоре, и мој крвав од несанице (Јуџро и суџон)*. Посебно бисмо издвојили песме *Ако, Живоџни џуџ*, *Јунски сонет* (плени својим оптимизмом, и нежношћу, који недовољно често просијавају овом збирком) као и првонаграђену песму *Носџалија*, на књи—жевном конкурс *Слајови Вучјанке*, Вучје, 2022.

Четврти и последњи циклус у овој збирци је Поезија с ликом жене, под геслом ДОК КЛЕЧИМ ПРЕД ТВОЈИМ ЂУТАЊЕМ. То је поетика на коју нас је навикао Анђелко Заблаћански — лирска, љубавна, обојена еротским заносима сна и јаве, чежњама, сва путена, и сва напупела, натегнута на добош очекивања и страсти. Она жуди да се објави, да јекне, да зазвони, да се оваплоти — као код ретко ког песника, откривено и викнуто,

свету у лице. Никада преко границе доброг укуса, увек до саме црте, то је поезија која провоцира читаоца, увлачи га у свет чулних додира, и подстиче да се домаштају стихови песника... Овим циклусом Анђелко Заблаћански остаје доследан себи и својој поетици, путу који је зацртао и нацртао на нашој савременој поетској мапи. Завршили бисмо лирском вињетом (по којима је А. З. Такође постао препознатљив у једној од претходних збирки, *Мали ноћни стихови*), пожелевши збирци дуг живот и љубав у срцима читалаца, који годинама прате и воле поезију овог песника.

ПОЧЕТАК ЛЕТА

*Најкраћа ноћ шроши своје
минуше, саше
и месец шек некої
с дивљењем іледа
зна, само једне очи моју да
ми враше
истии давни сјај у живоїи
їун нерега*

Јасна Миленовић
песникиња

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ

Анђелко Заблаћански рођен је 4. децембра 1959. године у Глушцима код Богатића. Школовао се у родном месту, Сремској Митровици и Новом Саду. Поезију, афоризме и кратке приче пише од ране младост.

Објавио је збирке песама: *Рам за слике из снова* (1992), *Игра сенки* (2004), *Птица на ѓрозору* (2007), *Сан на ѓукле јаве* (2009), *Раскрића несанице* (2011), *Пијано ѓраскозорје* (2014), *Мали ноћни стихови* (2019), *Ноћи вучјеј зова* (2020), *Перо, метафоре ѓинѓа* — изабране песме (2021); збирку афоризама *Палацање* (2006); збирку превода руске поезије *Од Пушкина до Каѓусѓина* (2019); књигу прозе и сатиричне поезије *Иза линије* (2020) и двојезично српско—енглеску књигу поезије (превод Дајана Лазаревић) *Кораци од сна/Steps from a dream* (2022).

На 21. *Шумаѓијским метафорама* у Младеновцу (2008), у категорији кратке приче, добио је прву награду за причу *Везирове сузе*.

На санктпетербуршком поетском фестивалу *Поезија улице* (2014) освојио је равноправно

прво место са још четири песника песмом *Доброчинство* (Барону Штиглицу).

Освојио је прву награда за песму *Носталгија* на књижевном конкурс *Слајови Вучјанке*, Вучје, (2022).

Песме су му преведене на руски језик и објављено у руским часописима, а такође и на енглески, мађарски, белоруски и бугарски. Афоризми су му преведени на македонски и објављени у *Бисери балканској афоризма* (2010).

Приређивач је добро прихваћених и посећених интернет сајтова светске и наше поезије. Главни је уредник часописа *Суштина поезије*.

Члан је Удружења књижевника Србије.

Живи у Глушцима.

САДРЖАЈ

Српским песницима	5
Стидљив шапат твој	7
Тражим.....	8
Одјеци	10
Неповратни тренутак.....	12
Између два божанства.....	13
Камени сан.....	14
Шта остаде	15
Нико ме нема	16
Речи	18
Нисам стена	19
Испод јасике	20
Без доказа	21
Браћа.....	22
Смех бола	24
Изгубљена младост	26
Епитаф.....	27
Дотицање суштине	29
На разливу живота.....	31
Кућа мрака.....	32
Молитва Богородици	34
Тиховање из осаме	36
Преци и потомци.....	37
Право на... ..	38
Србијо, мајко.....	40
Свој.....	42
Високолетачи.....	44
Време косидбе	46
У души скривене слике	47
Привид	48
Глуво доба	49
Нешто лично.....	50
Господ је твоја снага.....	51

Сусрети.....	53
Сетва.....	55
Велики сусрет	56
Закаснило пролеће	57
Ако	58
Животни пут	60
Помислиш	61
Носталгија.....	62
Наши дани	64
Прећутано	65
Кад месец падне.....	66
Хиљаду прва ноћ.....	67
Јутро и сутон	68
Почетак лета	69
Јунски сонет	70
Поезија с ликом жене.....	71
У мимоходу	73
Она	74
У твојем оку	75
Последњи траг.....	76
Кад ниси са мном	77
Минути тишине.....	78
Оном ко уме	80
У сну није	81
Гледам те.....	82
С њом	83
Поезији у лику жене.....	84
Пред сликом.....	86
Додире временом.....	87
(Не)обичне слике	88
Љуљашка	90
Чија.....	92
Кад наслутиш крај.....	93
О јауцима страсти.....	95
Белешка о песнику.....	101

Анђелко Заблаћански
МЕСЕЧЕВЕ ОЧИ
(Песме)

Издавачи
АСоїлас, Зворник
Удружење ѿоеїских сїваралаца, Глушци

За издавача
Дејан Спасојевић

Уредница
Невена Миросављевић

Рецензију написала
Јасна Миленовић

Лектура и коректура
Дајана Лазаревић

Прелом, припрема за штампу и корице
Удружење ѿоеїских сїваралаца, Глушци

Штампа
Штампарија АСоглас д.о.о.
Зворник

Тираж
200

